

Arrest

nr. 166 249 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 5 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische Ambassade te Havanna een visumaanvraag type C in. Op 6 augustus 2009 wordt het visum afgeleverd.

1.2. Op 10 oktober 2009 komt de verzoekster België binnen. Zij wordt te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 8 januari 2010.

1.3. Op 16 mei 2011 komt de verzoekster opnieuw België binnen en op 18 mei 2011 wordt zij te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 14 augustus 2011.

1.4. Op 12 december 2012 komt de verzoekster nogmaals België binnen en op 14 december 2012 wordt zij te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 12 maart 2013.

1.5. Op 14 februari 2015 komt de verzoekster nogmaals België binnen en op 16 februari 2015 wordt zij te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 15 mei 2015.

1.6. Op 5 mei 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden, bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon en een "(b)ewijs niet ten laste van het OCMW".

Op 3 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 5 november 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd:

- bewijzen geldstorting dd. 13.11.2012 vanwege de referentiepersoon aan een derde; bewijzen geldstorting dd. november 2006 en 30.03.2011 aan derden; bewijzen geldstorting dd. 15.03.2011 aan betrokkene waarbij niet blijkt wie de afzender is.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 12.08.2009 (rekeninguittreksel ING) en in de periode februari-juli 2013 en september 2013-januari 2015 (Visa).

- 'verklaring onder ede' dd. 15.01.2015 vanwege betrokkene waarin ze verklaart dat zij erin slaagt te voorzien in haar maandelijkse behoeften dankzij haar maandelijkse pensioenuitkering van 270 Cubaanse Peso (= +/- €250) en de geldstorting vanwege de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Uit de overige voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat betrokkene vanaf februari 2013 op regelmatige basis beperkte geldsommen ontving vanwege de referentiepersoon, doch werd er niet aangetoond dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde voor zichzelf in te staan met het bedrag van haar maandelijkse pensioenuitkering. Bovendien werden er geen officiële documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten (naast de vermelde uitkering) heeft in het land van herkomst.

- attest OCMW Leuven dd. 12.05.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen financiële steun ontvangt van de referentiepersoon. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- arbeidsovereenkomst dd. 04.11.2013 van onbepaalde duur (OCMW Leuven) en bijbehorende loonfiches voor de periode september - november 2014; bijbehorend schrijven CM dd. 11.12.2014; bijbehorend schrijven OCMW Leuven dd. 06.07.2015

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en gelet dat er niet afdoende werd aangetoond dat zij niet ten laste is van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene financiële steun ontvangt vanwege de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, 4°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het principe van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"La décision attaquée refuse à Madame G. C. (...) un droit de séjour de plus de trois mois et, par là, lui refuse de vivre auprès de sa fille, Madame P. G. (...), de nationalité néerlandaise.

Or, Madame G. C. (...), en tant qu'ascendante à charge de sa fille dispose d'un droit de rejoindre cette dernière aux termes de l'article 40 bis, alinéa 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980.

La partie adverse allègue que la relation de dépendance depuis le pays d'origine entre la requérante et sa fille n'est pas démontrée.

Or, il apparaît des pièces versées au dossier et communiquées en son temps par la requérante et sa fille que :

- des versements bancaires ont été effectués très régulièrement à destination de Madame G. C. (...);
- des cartes de crédit ont été délivrées en faveur de Madame G. C. (...) et les extraits démontrent que chaque mois des prélèvements ont été effectués et débités du compte de Madame P. G. (...);

Il est dès lors erroné de part adverse de venir prétendre que la relation de dépendance financière entre les deux n'est pas démontrée à suffisance.

Tout au contraire Madame G. C. (...) rapporte bien la preuve de la nécessité d'un soutien matériel déjà depuis le pays d'origine lorsqu'elle s'y trouvait encore et ensuite depuis la Belgique. (CJCE, 9 janvier 2007, aff C-1/05 en cause de Yunying Jia/suède)

Le fait que Madame G. C. (...) perçoive une pension de retraite de 270 Peso Cuba ne démontre pas en soi qu'elle ne puisse pas dépendre financièrement de sa fille.

Les versements et prélèvements effectués via les cartes visa démontrent tout au contraire que ce montant ne lui suffit pas pour subvenir à ses besoins à Cuba.

Les documents produits par la requérante constituent un moyen de preuve approprié de la nécessité pour cette dernière d'avoir le soutien de sa fille et donc l'existence d'une dépendance réelle à l'égard des membres de la famille rejoins.

Parallèlement, c'est d'ailleurs ce que rappelle la CJUE dans son Arrêt C-423/12 du 16 janvier 2014 (Flora Ma y Reyes c/ Migrationsverket) « or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'Etat d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe »

« la Cour ajoute que la situation de dépendance doit exister, dans le pays de provenance du membre de la famille concerné, au moment où il demande de rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge. Le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'Etat membre d'accueil n'a pas d'incidence sur l'interprétation de la condition d'être « à sa charge »

Tel est le cas en l'espèce.

La finalité de la loi - à savoir ne pas devenir une charge pour les pouvoirs publics - est dès lors rencontrée.

La partie adverse aurait dû effectuer un examen concret et individualisé de la situation ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

Eu égard au principe de bonne administration, elle aurait dû prendre en considération tous les éléments de la cause au lieu de retenir les éléments les plus défavorables.

Le principe de bonne administration suppose également le droit d'être entendu.

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts» (arrêt M.M O/ Irlande)

« La Cour, dans l'arrêt M .G et R.N C/ Pays-Bas, impose en effet au juge national d'examiner « s'il considère, eu égard à l'ensemble des circonstances de fait et de droit de chaque cas d'espèce, que la violation du droit d'être entendu a effectivement privé celui qui l'invoque de la possibilité d mieux faire valoir sa défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent. Dans l'affirmative, la décision adoptée à l'encontre du droit d'être entendu est déclarée illégale »

Il y a incontestablement dans le chef de la partie adverse une violation de ce principe.

Il ressort de cette jurisprudence que les administrations nationales sont tenues de respecter la Charte et les principes fondamentaux du droit de l'Union lorsqu'elles en font application.

Les articles 40 à 47 constituent essentiellement la transposition de la Directive 2004/38/C du Parlement européen et du Conseil du 29/04/2004 relatif au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres. (S. Janssens et P. Robert, Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne, ADDE, 2013, n° 174)

La partie adverse, au mépris des dispositions internationales et nationales, a pris une décision portant atteinte à un droit fondamental ; celui de mener une vie de famille et de celui de vivre ensemble.

En conséquence, il convient d'annuler la décision querellée.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, § 2-4° en 42, §1, alinéa 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van een manifeste appreciatiefout, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij betoogt wel degelijk ten laste te zijn van haar dochter en hiervoor de nodige bewijzen van te hebben voorgelegd. Zij verwijst hierbij naar het arrest C-243/12 van het Hof van Justitie. Zij vervolgt dat het feit dat zij een pensioen van 27 0 Cubaanse Peso ontvangt niet wil zeggen dat dit voldoende zou zijn om in Cuba in haar dagelijkse behoeften te kunnen voorzien.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Vervolgens wordt uitvoerig uiteengezet waarom zij niet aan die voorwaarden voldoet.

*De bestreden beslissing luidt als volgt:
(...)*

Verzoekster maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De wet bepaalt niet welke criteria dienen te worden gehanteerd om te beoordelen of een vreemdeling "ten laste" is. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Dit impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de vreemdeling het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het Bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Voor zover verzoekster dienstig kan verwijzen naar de interpretatie van het begrip 'Aten laste' door het Hof van Justitie, merkt verwerende partij op dat het Hof heeft verduidelijkt in de arresten C-I/05 Jia van 9 januari 2007 en C-423/12 Reyes van 16 januari 2014 - waarnaar verzoekster verwijst - dat het familielid opdat zij ten laste zou zijn "het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid" van de Unieburger dient aan te tonen, waarbij de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat betrokkene verzoekt om hereniging met die Unieburger (arrest C-I/05 Jia § 37).

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met alle elementen die verzoekster in het kader van het "ten laste zijn" heeft voorgelegd en is het niet onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoekster “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn” en “dat zij niet ten laste is van de Belgische Staat”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.1.3.5. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De beoordeling of een bloedverwant in opgaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Te dezen steunt de bestreden beslissing op het feit dat de verzoekster *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en (...) dat er niet afdoende werd aangetoond dat zij niet ten laste is van de Belgische Staat.”*

De verzoekster werpt op dat zij, niettegenstaande haar Cubaans pensioen, wel degelijk als ‘ten laste’ van haar dochter dient te worden beschouwd. Zij verwijst hiervoor naar de voorgelegde overschrijvingen en Visa-uittreksels. Zij beperkt zich evenwel tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat *“weliswaar (blijkt) dat betrokkene vanaf februari 2013 op regelmatige basis beperkte geldsommen ontving vanwege de referentiepersoon, doch (...) (dat) er niet (werd) aangetoond dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde voor zichzelf in te staan met het bedrag van haar maandelijkse pensioenuitkering”*, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de genoemde overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien weerlegt zij geenszins het motief uit de bestreden beslissing dat *“er geen officiële documenten (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten (...) heeft in het land van herkomst”*. De verwijzing naar de rechtsspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-423/12 Flora May Reyes/Migrationsverket van 16 januari 2014 vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen, nu deze rechtsspraak uitdrukkelijk stelt dat dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan en de verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aantoont dat zij in de *“in de onmogelijkheid verkeerde voor zichzelf in te staan”*.

Waar de verzoekster aanstipt dat de verwerende partij ertoe gehouden is alle gegevens van het dossier in rekening te brengen, laat zij na *in concreto* aan te duiden welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in rekening zou hebben gebracht.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.1.3.6. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de procedure die heeft geleid tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

In casu had de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Bovendien laat zij na te concretiseren welke specifieke gegevens of stukken zij dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“La décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Madame G. C. (...).

La partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Madame G. C. (...) laquelle vit auprès de sa fille, de son gendre et de ses petits-enfants.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen.

Il convient par conséquent de l'annuler.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Zij betoogt dat zij bij haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen inwoont en dat de voorliggende beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS, nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tót doel het wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Artikel 8 EVRM kan niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Bovendien moet er, opdat verzoekster zich op artikel 8 EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de haar en haar dochters gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden. Zij toont het tegendeel niet aan.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RvV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daargelaten de vraag of de verzoekster bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haarzelf en haar meerderjarige dochter en dus het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoont, dient erop te worden gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van een Unieburger, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekster.

Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) immers dat er geen inmenging is en dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Te dezen voert de verzoekster aan dat er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verzoekster werpt evenwel geen enkele onoverkomelijke hinderpaal op die het voortzetten van haar gezinsleven met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont zij aan dat zij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Bovendien leidt het bestreden bevel niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een eventuele tijdelijke scheiding leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen de verzoekster en haar meerderjarige dochter, schoonzoon en kleinkinderen. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familie en haar familieleden met hen verder te onderhouden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en familieleden verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel, dat uitsluitend gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een appreciatiefout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“L'article 52§4, alinéa 5, de l'AR du 8 octobre 1981 stipule « (...) »

Il s'agit dès lors d'une faculté.

Il appartient dès lors à la partie défenderesse d'expliquer les motifs pour lesquels elle a choisi en l'espèce d'assortir sa décision d'un OQT ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 disposent que les décisions administratives doivent être formellement motivées, la motivation doit indiquer les considérations juridiques et factuelles qui fondent la décision et que cette motivation doit être adéquate.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de celle-ci de connaître les raisons sur lesquelles se fonde cette autorité, afin, le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours.

Force est de constater dans le cadre de la décision querellée que l'ordre de quitter le territoire n'est nullement motivé et partant, n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15/12/1980.

Il y a lieu de l'annuler."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het derde middel - dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - haalt verzoekster de schending aan van artikel 52, § 4, alinea 5 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van een manifeste appreciatiefout, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij betoogt dat het bevel niet gemotiveerd is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing duidelijk verwezen wordt naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, met vermelding dat het legaal verblijf in België verstreken is.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog.

Het derde middel is ongegrond."

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in het derde middel van haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Tevens zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een appreciatiefout uitmaakt. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. In de mate dat de verzoekster de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.3.3. Waar de verzoekster opnieuw de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.1.3.2., reeds werd uiteengezet.

2.3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bevelscomponent van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat “haar legaal verblijf in België is verstreken”.

Hoewel de verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit “geen verplichting (kan) worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven”, blijkt een dergelijke verplichting wel uit artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dus gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de feitelijke vaststelling dat “(het) legaal verblijf (van de verzoekster) in België is verstreken”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van het bestreden bevel kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit worden aangenomen.

2.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3.6. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN